Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

21. januar 2021 *

»Appel – aktindsigt i dokumenter fra EU-institutionerne – forordning (EF) nr. 1049/2001 – artikel 10 – afslag på aktindsigt – søgsmål ved Den Europæiske Unions Ret til prøvelse af en afgørelse fra Europa-Parlamentet om afslag på aktindsigt i et dokument – tredjemands udbredelse af dokumentet med kommentarer efter anlæggelsen af søgsmålet – Retten fastslog, at det var ufornødent at træffe afgørelse som følge af søgsmålsinteressens bortfald – retlig fejl«

I sag C-761/18 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. december 2018,

Päivi Leino-Sandberg, Helsinki (Finland), ved advocaten O.W. Brouwer og B.A. Verheijen, samt ved Rechtsanwalt S. Schubert,

appellant,

støttet af:

Republikken Finland ved M. Pere, som befuldmægtiget,

Kongeriget Sverige først ved A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg og H. Eklinder, derefter ved C. Meyer-Seitz, H. Shev og H. Eklinder, som befuldmægtigede,

intervenienter i appelsagen,

den anden part i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved C. Burgos, I. Anagnostopoulou og L. Vétillard, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos og I. Jarukaitis (refererende dommer),

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: engelsk

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. juli 2020,

afsagt følgende

Dom

1 Päivi Leino-Sandberg har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 20. september 2018, Leino-Sandberg mod Parlamentet (T-421/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:628, herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2018:628), hvorved Retten fastslog, at det var ufornødent at træffe afgørelse i det af Päivi Leino-Sandberg anlagte søgsmål med påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse A(2016) 15112 af 3. april 2017 (herefter »den omtvistede afgørelse«) om afslag på at tildele Päivi Leino-Sandberg aktindsigt i Parlamentets afgørelse A(2015) 4931 af 8. juli 2015 tilstillet Emilio De Capitani.

Sagens baggrund

2 Appellanten, en professor i folkeret og EU-ret ved University of Eastern Finland (Østfinlands Universitet), indgav i forbindelse med to forskningsprojekter vedrørende gennemsigtighed i trepartsmøderne en begæring til Parlamentet om aktindsigt i denne institutions dokumenter. I denne forbindelse indgav appellanten specifikt begæring om aktindsigt i Europa-Parlamentets afgørelse A(2015) 4931 af 8. juli 2015 om afslag på at give Emilio De Capitani fuld aktindsigt i dokumenterne LIBE-2013-0091-02 og LIBE-2013-0091-03 (herefter »afgørelse A(2015) 4931« eller »det ønskede dokument«. Ved denne afgørelse gav Parlamentet nærmere bestemt Emilio De Capitani afslag på aktindsigt i den fjerde spalte af to tabeller, som var blevet udfærdiget inden for rammerne af de på det tidspunkt igangværende trepartsmøder.

3 Den nævnte afgørelse blev gjort til genstand for et annullationssøgsmål indbragt af Emilio De Capitani, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 18. september 2015 under sagsnr. T-540/15. I mellemtiden offentliggjorde Emilio De Capitani dette dokument ved at gøre det tilgængeligt online på en blog (herefter »det omtvistede dokument«).

4 Ved den omtvistede afgørelse gav Parlamentet appellanten afslag på aktindsigt i det ønskede dokument med den begrundelse, at eftersom dokumentets adressat havde anfægtet denne aktindsigt for Retten, og eftersom den retslige procedure fortsat var verserende, ville dokumentets udbredelse være til skade for beskyttelsen af retslige procedurer som fastsat i artikel 4, stk. 2, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

5 Ved dom af 22. marts 2018, De Capitani mod Parlamentet (T-540/15, EU:T:2018:167), annullerede Retten afgørelse A(2015) 4931.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juli 2017 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Republikken Finland og Kongeriget Sverige anmodede om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for appellantens påstande.

7 Ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der blev vedtaget i medfør af artikel 89 i Rettens procesreglement, anmodede Retten den 14. november 2017 appellanten om at oplyse, om hun anså sin begæring for imødekommet, eftersom hun kunne få adgang til det ønskede dokument på internettet. Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 27. marts 2018 i henhold til procesreglementets artikel 130, stk. 2, fremsatte Parlamentet anmodning om, at Retten fastslog, at det var ufornødent at træffe afgørelse.

8 Den 20. april 2018 indgav appellanten sine bemærkninger til anmodningen om, at det var ufornødent at træffe afgørelse, til Rettens Justitskontor, idet denne anmodede Retten om at forkaste denne anmodning.

9 Ved den appellerede kendelse fastslog Retten, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse i appellantens søgsmål, eftersom dette søgsmål som følge af udbredelsen af det omtvistede dokument på internettet var blevet uden genstand. Retten udelukkede anvendelsen af retspraksis, hvorefter en sagsøger kan opretholde en interesse i en påstand om annullation af en retsakt udstedt af en EU-institution, således at det forhindres, at den ulovlighed, som retsakten angiveligt er behæftet med, gentager sig fremover. Ifølge Retten var Parlamentets afslag på at give aktindsigt særegent for den foreliggende sag og havde ad hoc-karakter.

Parternes påstande for Domstolen

10 Appellanten har med appellen nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen.

– Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

– Intervenienterne tilpligtes at betale deres egne omkostninger.

11 Republikken Finland har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.

12 Kongeriget Sverige har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen.

13 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

14 Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender. Med det første anbringende har appellanten kritiseret Retten for at have fastslået, at sagen var blevet uden genstand, og at det var ufornødent at træffe afgørelse. Med det andet anbringende har appellanten kritiseret Retten for at have fastslået, at tredjemands offentliggørelse af det omtvistede dokument havde medført, at appellanten havde mistet sin søgsmålsinteresse.

Det første anbringende

Parternes argumentation

15 Med det første anbringende, der indeholder to klagepunkter, har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at offentliggørelsen af det omtvistede dokument på internettet af den person, dokumentet var tilstillet, havde medført, at søgsmålet i første instans var blevet uden genstand.

16 Appellanten har for det første anført, at Retten tilsidesatte det princip, der følger af dom af 4. september 2018, ClientEarth mod Kommissionen (C-57/16 P, EU:C:2018:660), hvorefter en tvist bevarer sin genstand, når den institution, der oprindeligt havde givet afslag på aktindsigt i de ønskede dokumenter, på trods af offentliggørelsen af disse dokumenter ikke trækker sin afgørelse tilbage. I den foreliggende sag har Parlamentet ikke trukket den omtvistede afgørelse tilbage.

17 For det andet har appellanten kritiseret Retten for at have anvendt et for strengt og ukorrekt kriterium, idet den begrænsede sig til at undersøge, om appellanten »på fuldt ud lovlig vis« kunne anvende det omtvistede dokument, efter at Emilio De Capitani havde offentliggjort det på sin blog. Mens Emilio De Capitani selv havde anført, at den offentliggjorte version af det ønskede dokument var »en version, hvori [han havde] fremhævet passager og indsat noter«, har appellanten fremhævet, at hendes status som forsker, der skal overholde de akademiske standarder for kvalitet, objektivitet og etik, indebærer en forpligtelse for hende til kun at anvende oplysninger fra autentiske kilder. Det fremgår i øvrigt ikke af formålet med forordning nr. 1049/2001, at denne forordning skal fortolkes således, at en tredjemands offentliggørelse af et dokument kan træde i stedet for den offentlige aktindsigt, som den pågældende institution tildeler i henhold til samme forordning.

18 Den finske og den svenske regering har støttet appellantens argumentation og er af den opfattelse, at sagens genstand ikke er bortfaldet.

19 Den finske regering har navnlig anført, at så vidt den er bekendt, har Domstolen aldrig fastslået, at tredjemands udbredelse af et dokument er relevant med henblik på at vurdere, om en appellants interesse fortsat består i en sag vedrørende anvendelsen af forordning nr. 1049/2001. Denne regering har desuden gjort gældende, at de situationer, der var omhandlet i de sager, der gav anledning til kendelse af 11. december 2006, Weber mod Kommissionen (T-290/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2006:381), dom af 3. oktober 2012, Jurašinović mod Rådet (T-63/10, EU:T:2012:516), og dom af 15. oktober 2013, European Dynamics Belgium m.fl. mod EMA (T-638/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:530), som Retten henviste til i den appellerede kendelses præmis 27, adskiller sig fra den i den foreliggende sag omhandlede situation.

20 Parlamentet har for sit vedkommende nedlagt påstand om, at det første appelanbringende skal forkastes.

21 For det første har Parlamentet fremhævet, at de faktiske omstændigheder i nærværende sag og dem, der gav anledning til dom af 4. september 2018 ClientEarth mod Kommissionen (C-57/16 P, EU:C:2018:660), er forskellige, og at Domstolens ræsonnement i denne dom ikke kan overføres til den foreliggende sag. Det eneste fællestræk ved den nævnte dom og nærværende sag er den omstændighed, at den omhandlede institution ikke har trukket den omhandlede afgørelse tilbage.

22 For det andet har Parlamentet gjort gældende, at argumentet vedrørende kvalitetsstandarderne og den omstændighed, at det ikke er muligt for en akademiker at støtte sig på oplysninger fra internettet, ikke er blevet fremført for Retten. Der er således tale om et nyt anbringende, der udvider sagens genstand, og som følgelig må afvises.

23 Parlamentet har i øvrigt anført, at Retten hverken har konstateret eller undersøgt, om Emilio De Capitanis offentliggørelse af det omtvistede dokument gyldigt kunne træde i stedet for aktindsigt, men at den udelukkende vurderede, om appellanten kunne anvende dokumentet med henblik på hendes universitetsarbejde på fuldt ud lovlig vis.

24 Hvad endvidere angår det af den finske regering hævdede om, at appellanten ikke kunne have fuld sikkerhed med hensyn til lovligheden af offentliggørelsen og anvendelsen af det omtvistede dokument, har Parlamentet gjort gældende, at det aldrig har givet udtryk for tvivl med hensyn til den omstændighed, at Emilio De Capitani, til hvem det ønskede dokument var tilstillet, faktisk var den person, der havde offentliggjort det omtvistede dokument. Parlamentet er af den opfattelse, at der ikke hersker nogen tvivl herom.

25 Endelig har Parlamentet fremhævet, at i modsætning til hvad den finske regering har anført, fremgår det af den retspraksis, der er nævnt i den appellerede kendelse, at Retten definerede et generelt kriterium, da den anførte, at et annullationssøgsmål vedrørende en afgørelse om afslag på aktindsigt i dokumenter har mistet sin genstand, når de pågældende dokumenter er stillet til rådighed af en tredjemand, således at sagsøgeren kan få adgang hertil og gøre brug af dem på lige så lovlig vis, som var de stillet til rådighed efter en begæring i henhold til forordning nr. 1049/2001.

Domstolens bemærkninger

26 Med sit første anbringende har appellanten, støttet af den finske og den svenske regering, i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at sagen var blevet uden genstand. For det første har appellanten med det første klagepunkt gjort gældende, at eftersom Parlamentet ikke trak den omtvistede afgørelse tilbage, bevarede sagen sin genstand. For det andet har appellanten med det andet klagepunkt gjort gældende, at Retten anvendte et for strengt og ukorrekt kriterium, idet den begrænsede sig til at undersøge, om appellanten på lovlig vis kunne anvende det omtvistede dokument, efter tredjemands udbredelse af dokumentet på internettet i en version med kommentarer og fremhævelser, når appellanten i sin egenskab af akademisk forsker har pligt til kun at anvende oplysninger fra autentiske kilder.

27 Hvad angår afvisningspåstanden, der er anført i nærværende doms præmis 22, og som vedrører den omstændighed, at det andet klagepunkt ikke er blevet fremført for Retten, skal det bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at såfremt en part fik adgang til for første gang for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke var blevet fremført for Retten, ville det være ensbetydende med at give parten adgang til at forelægge Domstolen en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen i princippet kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den. Et argument, som ikke er blevet fremført i første instans, udgør imidlertid ikke et nyt anbringende, der skal afvises under appellen, hvis det blot udgør en uddybning af den argumentation, der blev fremført som led i et anbringende fremført i stævningen for Retten (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 113 og 114 og den deri nævnte retspraksis).

28 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at appellanten i punkt 3 i sine bemærkninger til den for Retten nedlagte afvisningspåstand, i det væsentlige har gjort gældende, at et dokument ikke som sådan kan anses for at have været genstand for en »offentliggørelse«, når en privatperson har udbredt det på internettet, idet en sådan udbredelse ikke kan sammenlignes med den aktindsigt, som institutionen giver heri, eller med institutionens offentliggørelse heraf.

29 Dermed – og selv om appellanten i første instans ikke udtrykkeligt gjorde rede for sin egenskab som forsker med pligt til at overholde universitetsstandarderne for kvalitet og objektivitet, hvilket indebærer, at appellanten kun må anvende oplysninger fra autentiske kilder – er det andet klagepunkt om, at Retten anvendte et for strengt og ukorrekt kriterium, idet den støttede sig på den omstændighed, at appellanten lovligt kunne anvende det omtvistede dokument efter tredjemands offentliggørelse af dette, en uddybning af den argumentation, som appellanten fremførte for Retten.

30 Under disse omstændigheder skal det første anbringendes andet klagepunkt antages til realitetsbehandling.

31 Hvad angår grundlaget for det første anbringende skal det bemærkes, at i den appellerede kendelses præmis 27 har Retten henvist til sin praksis, hvorefter »et annullationssøgsmål vedrørende en afgørelse om afslag på aktindsigt i dokumenter har mistet sin genstand, når de pågældende dokumenter er stillet til rådighed af en tredjemand, således at sagsøgeren kan få adgang hertil og gøre brug af dem på lige så lovlig vis, som var de stillet til rådighed efter en begæring i henhold til forordning nr. 1049/2001«. Ydermere har Retten i den appellerede kendelses præmis 28 fastslået, at denne retspraksis så meget desto mere fandt anvendelse i den foreliggende sag, idet »en fuldstændig udgave af det [omtvistede] dokument var [blevet] stillet til rådighed personligt af dokumentets adressat, således at der ikke [herskede] nogen tvivl om, at sagsøgeren [kunne] anvende det med henblik på hendes universitetsarbejde på fuldt ud lovlig vis«.

32 Det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at en sagsøgers søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises. Sagens genstand skal, ligesom søgsmålsinteressen, bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 61, af 23.11.2017, Bionorica og Diapharm mod Kommissionen, C-596/15 P og C-597/15 P, EU:C:2017:886, præmis 84 og 85, af 6.9.2018, Bank Mellat mod Rådet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, præmis 50, og af 17.10.2019, Alcogroup og Alcodis mod Kommissionen, C-403/18 P, EU:C:2019:870, præmis 24).

33 I den foreliggende sag skal det fastslås, at selv om det omtvistede dokument blev udbredt af en tredjemand, har Parlamentet ikke formelt trukket den omtvistede afgørelse tilbage, hvorfor tvisten, i modsætning til hvad Retten fastslog i den appellerede kendelses præmis 27 og 28, har bevaret sin genstand (jf. i denne retning dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

34 Med henblik på at efterprøve, om Retten burde have truffet afgørelse om sagens realitet, skal det derfor i overensstemmelse med Domstolens praksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 32, undersøges, om appellanten til trods for denne udbredelse stadig kunne påberåbe sig en søgsmålsinteresse, hvilket indebærer, at det skal afgøres, om appellanten med den nævnte udbredelse fuldt ud har opnået de mål, som hun forfulgte med sin begæring om aktindsigt i det omhandlede dokument (jf. i denne retning dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 47).

35 Indledningsvis bemærkes, at selv om det er korrekt, at det forhold, at sagens genstand skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse, udgør en processuel betingelse, der er uafhængig af den materielle ret, som finder anvendelse på tvistens realitet, kan den imidlertid ikke adskilles fra denne ret, idet søgsmålsinteressen skal bedømmes i forhold til den materielle påstand, der er nedlagt i stævningen.

36 Det bemærkes i denne henseende, at forordning nr. 1049/2001 i overensstemmelse med første betragtning dertil indgår i EU-lovgivers hensigt, der er udtrykt i artikel 1, stk. 2, TEU om at markere en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, hvor beslutningerne træffes så åbent som muligt og så tæt på borgerne som muligt (dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

37 Dette for Unionen grundlæggende princip er ligeledes udtrykt dels i artikel 15, stk. 1, TEUF, der bl.a. fastsætter, at Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer arbejder så åbent som muligt, et princip, der ligeledes bekræftes i artikel 10, stk. 3, TEU og artikel 298, stk. 1, TEUF, dels ved fastsættelsen af retten til aktindsigt i dokumenter i artikel 42 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

38 I dette perspektiv er formålet med forordning nr. 1049/2001, som det fremgår af dens fjerde betragtning og artikel 1, at give offentligheden den størst mulige aktindsigt i institutionernes dokumenter (dom af 1.7.2008, Sverige og Turco mod Rådet, C-39/05 P og C-52/05 P, EU:C:2008:374, præmis 33).

39 I denne henseende fastsætter artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001, at »[e]nhver unionsborger og enhver fysisk eller juridisk person, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter med forbehold af de principper, betingelser og begrænsninger, der er fastsat i denne forordning«, og i bestemmelsens stk. 4, tilføjes, at »[m]ed forbehold af [denne forordnings] artikel 4 og 9 gives der offentligheden adgang til dokumenterne, enten efter skriftlig begæring eller direkte i elektronisk form eller gennem et register«.

40 Denne forordning fastsætter således dels enhver persons principielle ret til aktindsigt i en institutions dokumenter, dels en institutions principielle forpligtelse til at give aktindsigt i dens dokumenter.

41 Denne forordnings artikel 4 opregner udtømmende undtagelserne til den ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter, på baggrund af hvilken institutionerne kan give afslag på aktindsigt i et dokument med henblik på at undgå, at dettes udbredelse vil kunne skade en af de af denne artikel 4 beskyttede interesser (jf. i denne retning dom af 28.11.2013, Jurašinović mod Rådet, C-576/12 P, EU:C:2013:777, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

42 Hvad angår samme forordnings artikel 10, der vedrører reglerne for aktindsigt i dokumenter på baggrund af en begæring, fastsætter denne artikels stk. 1, at »[d]en, der har fremsat begæringen, vælger, om aktindsigten skal udøves ved læsning på stedet eller ved udlevering af en kopi, herunder eventuelt en elektronisk kopi«.

43 Det skal i øvrigt bemærkes, at artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 fastsætter, at »institutionen [kan] opfylde sin forpligtelse til at give aktindsigt ved at oplyse vedkommende om, hvorledes denne kan få adgang til dokumentet«, dog kun hvis »den pågældende institution allerede [har] gjort et dokument offentligt tilgængeligt, og […] den, der har fremsat begæringen, let [kan] få adgang hertil«.

44 Ved at oplyse den, der har fremsat begæringen, om, hvorledes denne kan adgang til et dokument, der er begæret aktindsigt i, og som allerede er blevet offentliggjort af den pågældende institution, opfylder denne således sin forpligtelse til at give aktindsigt i dette dokument, som om den selv havde meddelt

dette direkte til den, der har fremsat begæringen. En sådan oplysning udgør nemlig en væsentlig forudsætning for at bekræfte fuldstændigheden, integriteten og den lovlige anvendelse af det ønskede dokument.

45 Derimod kan det ikke antages, at den pågældende institution har opfyldt sin forpligtelse til at give aktindsigt i et dokument alene af den grund, at dette dokument er blevet udbredt af tredjemand, og at den, der har fremsat begæringen, har fået kendskab hertil.

46 I modsætning til den situation, hvor den pågældende institution selv har udbredt et dokument, som således gør det muligt for den, der har fremsat begæringen, at gøre sig bekendt hermed og gøre brug heraf på lovlig vis, samtidig med at fuldstændigheden og integriteten af dette dokument sikres, kan et dokument, der er udbredt af en tredjemand, nemlig ikke anses for at udgøre et officielt dokument eller for at udtrykke en institutions officielle holdning i mangel af en entydig godkendelse fra denne institution, hvorefter det, der er blevet indsamlet, hidrører fra institutionen og udtrykker dens officielle holdning.

47 Hvis Parlamentets holdning, som også Retten indtog, blev lagt til grund, ville en institution være fritaget for sin forpligtelse til at give aktindsigt i det ønskede dokument, selv om ingen af de betingelser, der gør det muligt for den at unddrage sig denne forpligtelse, der er fastsat i forordning nr. 1049/2001, er opfyldt.

48 I en situation som den i den foreliggende sag omhandlede, hvor appellanten udelukkende har fået aktindsigt i det omtvistede dokument via tredjemands udbredelse, og hvor Parlamentet fortsat afslår at give sagsøgeren aktindsigt i det ønskede dokument, kan det derfor ikke lægges til grund, at appellanten har fået aktindsigt i det nævnte dokument som omhandlet i forordning nr. 1049/2001, eller at appellanten dermed har mistet sin interesse i at påstå den omtvistede afgørelse annulleret alene på grund af denne offentliggørelse. I en sådan situation bevarer den, der begærer aktindsigt, derimod en reel interesse i at få aktindsigt i en autentisk version af det ønskede dokument som omhandlet i denne forordnings artikel 10, stk. 1 og 2, der sikrer, at denne institution er ophavsmand til dokumentet, og at dette dokument udtrykker institutionens officielle holdning.

49 Følgelig begik Retten en retlig fejl, idet den i den appellerede kendelses præmis 27 og 28 sidestillede tredjemands udbredelse af et dokument med den pågældende institutions udbredelse af det ønskede dokument som omhandlet i forordning nr. 1049/2001, og idet den i denne kendelses præmis 37 udledte, at det ikke længere var fornødent at træffe afgørelse om appellantens søgsmål med den begrundelse, at appellanten, eftersom dokumentet var blevet udbredt af tredjemand, kunne få adgang til dokumentet og gøre brug heraf på lige så lovlig vis, som hvis denne havde fået aktindsigt på baggrund af en begæring herom i henhold til denne forordning.

50 Det følger af det ovenstående, at appellantens første appelanbringende skal tages til følge, og at den appellerede kendelse skal ophæves, uden at det er fornødent at behandle hverken dette anbringendes øvrige argumenter eller det andet appelanbringende.

Søgsmålet for Retten

51 I henhold til artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen i tilfælde af ophævelse af Rettens afgørelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

52 Da Retten i det foreliggende tilfælde har taget Parlamentets anmodning om, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, til følge, uden at have realitetsbehandlet appellantens søgsmål, finder Domstolen, at sagen ikke er moden til påkendelse. Sagen bør derfor hjemvises til Retten.

Sagsomkostninger

53 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Rets kendelse af 20. september 2018, Leino-Sandberg mod Parlamentet (T-421/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:628), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten.

3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter